

Hoofdstuk 1

Melissa Jansen racete de trap af, waarbij ze haar uiterste best deed om niet over haar eigen voeten te struikelen. Ricks woorden echoden na in haar oren, maar voorlopig moest ze die negeren. Hij zei in zijn woede wel vaker dingen die hij achteraf niet bleek te menen.

Met een waanzinnige sprong - waar was haar dansdocent als ze eens iets goed deed? - zweefde ze over de onderste trede en rende verder de gang door. Als de repetitie nog maar niet was gestart!

Helaas.

De toonladders - 'Liesje leerde Lotje lopen langs de lange Lindelaan' - dreven naar haar toe vanachter de dunne muren van de studio, waar de uiterst strenge en vooral ook ongeduldige meneer Goudsmid het koor dirigeerde.

Hij zou haar verslinden met huid en haar.

Hijgend ving Melissa haar blonde haren in een paardenstaart en veegde het zweet van haar voorhoofd. Als ze dan werd opgevreten, dan wel met enige waardigheid, graag.

Ze reikte naar de deurknop en kauwde nerveus op haar wang. Alle ogen zouden op haar gericht zijn. Raar dat ze dat zo'n angstaanjagend idee vond. Ze wilde niets liever dan op het podium staan en performen voor duizenden mensen, dan moest dit toch een peulenschil zijn?

Het koor herhaalde de tongbreker een halfje hoger. Melissa haalde diep adem en zette zich schrap om de klink omlaag te duwen, maar werd afgeleid door iemand in de gang, die vrolijk zwaaide en naar haar lachte alsof Melissa een lang verloren vriendin was.

'Melissa, toch?' vroeg het meisje.

'Ja.' Hoe wist zij dat? En wat maakte het uit? Melissa had geen tijd voor een praatje. 'Sorry, ik moet...'

Het meisje schudde haar hoofd en haar kastanjebruine haar danste rond haar gezicht. 'Geen probleem, ik zeg wel dat het mijn schuld is dat je te laat bent.' Haar Belgische accent was vriendelijk en warm. Diezelfde warmte lag in haar ogen. Ze bekeek haar met zo'n oprechte interesse dat Melissa er zowat van bloosde.

'Ik ben Chantal.' Ze gaf Melissa een stevige hand.

'Aangenaam.'

'Ik vind je nu al charmant,' zei Chantal met een kleine knix. 'Ik wil je iets vragen, iets belangrijks.'

'Oké...?'

'Toevallig hoorde ik een stuk van je zangles gisteren en, nou ja... Zoals je waarschijnlijk weet - of niet, nu ik erbij nadenk - ben ik bezig met mijn afstudeerproject.'

Melissa knikte. Een paar vlinders ontwaakten in haar buik.

'Het komt erop neer,' zei Chantal, 'dat ik het supertof zou vinden als je in mijn stuk wilt spelen.'

Wat!? De vlinders veranderden spontaan in kolibries. 'Echt?'

'Ja, echt.'

Chantals glimlach was zo stralend als de zon en Melissa gloeide ervan. 'Nou... Ik voel me vereerd.'

'Keigoed!' Chantal trok een telefoon tevoorschijn en haar vingers vlogen over het scherm. 'Na koorles ben je klaar, toch?'

'Ja. Als ik überhaupt nog naar binnen mag vandaag.'

'Och, keppe...'

Was dat een belediging of iets liefs? Het stelde haar in ieder geval niet gerust met betrekking tot meneer Goudsmid. Die man maakte haar banger dan een improvisatie-warming-up. En dat zei wat!

Dat Chantal zo achteloos sprak over te laat komen bij de repetitie, vond Melissa onvoorstelbaar. Al lag dat vast aan haar. De opleiding musicaltheater was een krappe twee maanden geleden van start gegaan. Melissa voelde zich nog altijd een vreemde, en bovenal ongeschoolde eend in de bijt en vroeg zich regelmatig af of de auditiecommissie niet een enorme fout had begaan. Gelukkig was dat de laatste weken steeds minder geworden - ze had het deze week nog maar twee keer gedacht, en het was al donderdag.

Het werd hoog tijd dat Melissa leerde omgaan met het goedmoedige geplaag onderling, en het gemak waarmee iedereen hier met elkaar omging. Maar of ze nu een bijdehante opmerking moest verwerken of er eentje uitdeelde, het voelde altijd misplaatst en klunzig. En als ze niet oppaste, dan kwamen de nare voorspellingen van Rick nog uit ook.

Dan liever daadwerkelijk worden opgevreten.

'Het komt goed, geloof me.' Chantal glimlachte weer. 'Wat is je nummer?' Ze typte bijna sneller dan Melissa sprak. 'Top.'

Binnen begon de klas met een oefening die Melissa niet kende. 'Sorry, ik moet echt...'

'Tuurlijk, ga je gang,' zei Chantal en ze nam de deurklink in haar hand. 'De eerste bijeenkomst is vandaag na schooltijd, in de dramastudio op de vierde verdieping. Lukt dat?'

Melissa knikte en Chantal trakteerde haar weer op een oogverblindende lach. 'O, en keppe, voor het geval je het nog niet wist: meneer Goudsmid is er vandaag niet. Eveline neemt zijn les over.' Ze opende de deur. Het piepen van de scharnieren ging Melissa door merg en been.

Achter de piano zat een meisje met gitzwart haar en een licht getinte huid. Melissa kende haar van een optreden aan het begin van het schooljaar. Ze had een dijk van een stem. Eveline nam haar vingers van de toetsen en keek Melissa aan met een mengeling van nieuwsgierigheid en ongeduld.

'Het spijt me dat ik zo laat ben,' zei Melissa snel. 'Ik had een heel belangrijk tele-'

'Een heel belangrijk gesprek met mij,' onderbrak Chantal haar. 'Ze doet mee met ons project!'

'Wat gaaf, Chan! Gefeliciteerd. Verder nog iets?' Zelfs wanneer ze sprak klonk Evelines stem zangerig.

'Nope. Veel plezier deze les!'

'Dat zal wel lukken,' zei Eveline vrolijk. Met een handgebaar nodigde ze Melissa uit plaats te nemen.

Ze voelde de blikken van haar klasgenoten en die van Eveline in haar rug branden terwijl ze een stoel pakte, en er steeg een zacht geroezemoes op. Het lompe gekloink van de stoelpoten maakte het ongemak compleet. Snel plantte Melissa haar stoel naast die van Lisa, en zag daarna pas dat die er al eentje voor haar had klaargezet. Melissa rolde met haar ogen om haar eigen stomheid. Lisa grijnsde en Melissa schoot snel op de stoel die haar vriendin had gepakt.

'Ah, nog een mezzo,' zei Eveline droog. 'Ik was al bang dat er te weinig waren.'

De klas schoot in de lach; meer dan de helft van de klas zat tussen de sopranen en de alten in. Niemand keek Melissa vreemd of geïrriteerd aan, dus kon ze opgelucht meelachen en hopen dat haar rode wangen snel weer hun normale bleke kleur zouden aannemen.

'We doen een halfje erop.' Eveline speelde een akkoord. 'Bassen, zorg dat die resonantie kriebelt.'

Terwijl Eveline de groep door een serie vocale oefeningen heen loodste, vond Melissa wat ruimte in haar hoofd om dingen te relativiseren. Allereerst was ze blij dat Eveline inviel, want haar opmerkingen waren nuttig en haar stem was een stuk aangenamer om naar te luisteren dan die van meneer Goudsmid. Al was ze minstens zo streng, Melissa was onder de indruk van haar muzikaliteit en had het gevoel dat ze beter zong doordat ze Evelines stemgeluid imiteerde.

Ten tweede was het een fantastisch vooruitzicht om in Chantals afstudeerproject te mogen spelen. Dat Eveline er ook in zat, betekende dat ze zich in goed gezelschap bevond. En keppe betekende vast zoiets als 'liefje'.

Maar als Eveline in dat stuk zat, dan moest Melissa zich met haar meten! Een wilde paniek kwam op en haar hart leek uit haar borstkas te willen ontsnappen. Nee, rustig blijven. Ze had nog veel te leren, maar ze was hier. Ze beleefde haar *Fame*-dromen. Ze was er klaar voor om afscheid te nemen van 'Melissa: het verlegen plattelandsmeisje' om de Melissa te worden die ze altijd had willen zijn.

Met hernieuwde moed concentreerde ze zich op de buigingen die ze met haar stem moest maken.

De gedachten over Rick en alles wat hij had gezegd druppelden echter langzaam haar bewustzijn binnen. Het was onmogelijk ze te blokkeren. Zijn kleine steekjes onder water hadden gaatjes geprikt in haar gemoedsrust, en het zou lang duren voor die waren geheeld.

Eveline rondde de oefening af. 'Oké, ik weet dat dit feitelijk een stuk is voor twee mannen en twee vrouwen, maar het is te mooi om het niet uit te voeren. En meneer Goudsmid haat Jason Robert Brown, dus ik doe ons allemaal een plezier.' Ze diepte een stapel papieren op uit haar tas en liet een van de sopranen de partijen uitdelen.

Bij het zien van de titel, verspreidde het kippenvel zich over Melissa's armen en rug. *A new world* was sinds de eerste keer luisteren al een van haar favorieten. Eveline speelde het intro en er rolde een tweede golf kippenvel over Melissa's lijf.

'Goed, ik denk dat ik beter kan vragen wie dit stuk niet kent,' zei Eveline met een glimlach.

Een paar vingers gingen de lucht in.
'Prima. Laat jullie onderricht beginnen.'

Vanaf dat moment leek de tijd te versmelten in tekst en melodie. Eveline sloot de piano pas ruim na de eindtijd van de les, met een brede glimlach en een haast teleurgestelde zucht. 'Tof, mensen. Bedankt.'

Melissa hield haar adem vast, alsof ze zo ook het gevoel van deze les langer kon vasthouden. Wat een heerlijke repetitie!

Eveline stuurde de klas naar huis. 'Maar onthoud wat we hebben gedaan,' riep ze door het geluid van ritselend papier, schuivende stoelen en opstaande leerlingen heen. 'Zodra ik de kans krijg, maken we dit af.'

'Dat was geweldig!' Lisa stopte haar bladmuziek weg en keek met een bewonderende blik naar Eveline, die de studio verliet.

Melissa kwam los uit haar trance. 'Ik wilde dat het was gelukt het hele nummer te doen.'

'Ik ook. En wat is ze jong! Hoe kan zij in het derde jaar zitten?'

'Ik hoorde dat ze is aangenomen op haar vijftiende,' zei Caro, die achter hen zat, samenzweerderig. 'Ze wilden haar met veertien al hebben, maar ze werd toen afgewezen omdat ze te jong was. In jaren en in ervaring, heb ik gehoord. Ik weet niet wat er veranderd is in dat ene jaar. Het moet nogal wat zijn geweest.'

Melissa lachte, om te maskeren hoe haar gedachten ineens op hol sloegen. Vijftien jaar. Melissa was twintig en kwam nu pas kijken. Ze was niet de oudste van de klas, maar het stak toch. En het bevestigde een heleboel lelijke opmerkingen waar ze zo hard tegen vocht.

Hadden ze gelijk? Haar moeder, Rick... Was ze stom om te geloven in een droom als deze? Had ze haar kans al gemist en zou dit avontuur eindigen in doffe ellende?

Voordat ze zich kon verliezen in haar poel van deprimerende gedachten, stak Eveline haar hoofd om het hoekje van de deur. 'Melissa, kom je? We zijn laat.'

'Ik kom eraan,' zei Melissa en ze propte haar spullen zo snel mogelijk in haar tas zonder de papieren te kreukelen.

'Zo spannend dat je gaat meedoen met Chantals theaterstuk.' Lisa's ogen sprankelden van zowel bewondering als afgunst. Felgekleurde vlinders van opwinding dansten door Melissa's buik, naast zwarte, misselijkmakende gedrochten van angst.

'Ja, geluksvogel,' zei Caro. 'Ik wist niet eens dat jullie elkaar kenden.'

'We hebben elkaar pas net ontmoet. Ze heeft mijn zangles gehoord.' Was dat niet vreemd?

'Ah, dat verklaart een hoop,' zei Lisa overtuigd. 'Ik wilde dat ik jouw stem had.'

'Ach kom,' protesteerde Melissa.

Lisa pakte haar stoel op en bleef naar Melissa kijken. 'Ik snap niet waarom jij denkt dat je een mezzo bent. Let op mijn woorden, voor het kerst is ben jij gepromoveerd naar de sopranen.'

'Je bent gek,' zei Melissa goedmoedig.

Lisa knalde met haar stoel tegen de stapel aan en maakte hem aan het wankelen. 'Oeps.'

'Denk om die muur, er zit al een gat in,' mopperde Caro. 'Volgens mij van een uit de hand gelopen les toneelvechten.'

'Je bent een wandelend geschiedenisboek van de school,' zei Melissa. Ze hing haar tas over haar schouder. 'Ik zie jullie morgen.'

'Tot morgen,' zeiden de meisjes, in een volmaakte harmonie die gerepeteerd leek. Iedereen lachte. Terwijl Melissa het lokaal uitliep, begon Lisa een zin uit het lied te zingen en iedereen die nog binnen was, viel in.

Eveline wachtte op de gang. 'Ben je er klaar voor?'

'Helemaal,' zei Melissa. Acteren kon ze in ieder geval.

'Volgens mij zijn we nog niet officieel aan elkaar voorgesteld, of wel? Eveline Muijs.'

'Melissa Jansen. Val je vaker in voor docenten?'

'Nee, dit was een van de eerste keren, om eerlijk te zijn.'

'Wat?' Ze sloegen een hoek om en Melissa keek Eveline verbluft aan. 'Je was supergoed! Ik dacht dat je dit al honderden keren had gedaan.'

'Meen je dat?'

Deze verlegen Eveline leek een totaal ander persoon dan het meisje dat hen net had aangepakt tot elk nootje spatzuiver was.

'Ja, echt. Het was een gave repetitie en je zingt waanzinnig goed.'

'Dank je.' Eveline slaakte een opgeluchte zucht. 'Ik ben blij dat mijn strategie werkte.'

'Strategie?'

'Ik koos een nummer waarvan ik elke partij in mijn slaap zou kunnen zingen, zette mijn strengste gezicht op, en zei mezelf een meervoud van meneer Goudsmid te zijn.'

'Je was meneer Goudsmid in het kwadraat.'

'Kind, ik voel me gevlaid,' zei Eveline met een koninklijk accent. Ze schoten allebei in de lach.

'Laten we de trap op rennen,' stelde Eveline voor. 'Als je het hebt over een meervoud aan voordelen, dan is dat het wel. Je blijft slank, je wordt fit en je kunt je ademhaling trainen terwijl je zoiets nuttigs doet als van A naar B gaan.'

Melissa kwam erachter wat ze daarmee bedoelde toen ze de vierde verdieping bereikten. Eveline hijgde bijna net zo zwaar als zij, maar het meisje haalde diep adem, duwde haar handen tegen haar middenrif en produceerde een noot die niet eens trilde terwijl ze verder de gang in liepen. Melissa probeerde haar na te doen, maar haar noot was compleet instabiel. Haar zenuwen over wat Chantal voor hen in petto had maakte het nog erger, dus brak ze haar noot snel af en grinnikte beschaamd.

Eveline hield haar toon aan tot halverwege de gang en grijsde toen ze eindelijk klaar was. 'Snap je wat ik bedoel?'

'Dat was echt ongelooflijk.'

'Welnee. Oefening baart kunst.'

'Wat denk je hiervan. Tegen het eind van het schooljaar kan ik net zo'n heldere toon produceren als jij, ondanks vier mega-trappen.'

‘Mooi voornemen,’ zei Eveline. ‘Ik hou je eraan.’

‘Graag.’ Ze schudden elkaar de hand en stapten de studio binnen, waar ze Chantal aantroffen bij de muziekinstallatie.

‘Ah, mijn verloren schaapjes hebben eindelijk de stal gevonden,’ zei ze vrolijk. De gedrochten-vlinders in Melissa’s buik kwamen wat tot rust door Chantals hartelijkheid.

Op de vloer van de studio zaten drie studenten druk met elkaar te kletsen. Eveline knoopte een gesprek aan met Chantal, dus ging Melissa bij het groepje zitten. Het waren twee jongens en een meisje. Ze kende ze allemaal uit de wandelgangen.

‘Ben,’ stelde de jongen naast haar zichzelf voor. Hij was lang en mager, met een vriendelijk gezicht en sprankelende bruine ogen in dezelfde tint als zijn haar, dat hij in een staartje bijeen had gebonden. Hij bewoog zich als een danser en zijn handdruk was koel en stevig.

‘Melissa.’

‘Leuk dat je erbij bent. Dit is Tim.’ Hij tikte de andere jongen, die geanimeerd praatte met het meisje, op zijn schouder en ineens keken twee mensen haar geïnteresseerd aan.

Het meisje stak als eerste een hand uit. ‘Hoi, ik ben Agnes.’ Ze had een kuiltje in haar wang als ze lachte en haar parelwitte tanden stonden perfect op een rij. Haar haren, zo blond dat ze wit leken, dansten wild om haar gezicht, alsof ze net door een storm had gelopen. Ze haalde er een hand doorheen, maar het hielp niets. ‘Zo leuk om de eerstejaars waar Chantal zo’n hoge pet van opheeft te ontmoeten.’

Melissa’s hart sloeg een slag over. Hoe kon ze ooit voldoen aan Chantals verwachtingen?

‘Tim, zoals Ben zei,’ stelde de andere jongen zich voor. Hij was een stuk kleiner dan Ben en had een getinte huid. Zijn zwarte, steile haren piekten vrolijk alle kanten op. Hij had een piercing bovenin zijn oor, een zilveren bolletje dat identiek was aan de hanger van zijn ketting, en zijn kleding was onberispelijk zwart en zat hem als gegoten. Melissa was zich ineens zeer bewust van de slobberige, verwassen broek die ze aan had. Prima voor jazzles, maar na schooltijd...?

‘Leuk jullie te ontmoeten,’ zei ze, al die onzekerheid verbergend met een glimlach. ‘Zitten jullie allemaal in de vierde?’

‘Wij wel,’ zei Ben, wijzend naar Tim en zichzelf. ‘Agnes en Robin zitten in de derde, net als Eveline.’

‘Robin?’

‘Komt eraan.’ Chantal kwam naast hen zitten, gevolgd door Eveline, die vrolijk begroet werd.

‘Je moet weten dat Robin in een continue strijd is verwickeld met de klok,’ vertelde Chantal Melissa. ‘Het helpt niet eens om hem te vertellen dat de repetitie een half uur eerder begint. Ik denk dat zijn voorvaderen zich de woede van het universum op de hals hebben gehaald of zo, waardoor Robin tot het einde der tijden vervloekt is. Gelukkig is hij al een heel eind op de hoogte.’ Ze keek de kring rond. ‘Welkom, vrienden.’ Ze benadrukte ieder woord waardoor

ze meteen ieders aandacht had. 'Ik ben dolblij dat jullie er zijn. Robin is dus onderweg en daarmee zijn we nagenoeg compleet. Er mist nog één castlid, en die zal vandaag niet aanwezig zijn. Gelukkig heb ik zijn rooster gekregen, dus zolang we om zijn gekte heen kunnen werken, komt alles goed.'

'En wie is dit mysterieuze castlid?' vroeg Agnes.

'Dat, mijn keppen, is de enige echte Nathan de Wilde.'

Blij-verraste kreten en zuchten kwamen van alle kanten. Melissa kende de naam wel, maar ze wist niet zeker wie het was. Het kostte nauwelijks drie seconden om erachter te komen dat Nathan de Wilde een rijzende ster was binnen de musicalwereld. Zo te horen was hij niet gewoon goed, hij was briljant. Agnes' ogen gloeiden en Ben grijnsde van oor tot oor.

'Hoe?' mompelde Eveline ademloos.

'We hebben vroeger nog geknikkerd,' zei Chantal. 'Bij wijze van spreken, dan. Hij is een van mijn beste vrienden. En precies degene die ik nodig heb voor mijn show.'

'Mij!' Er kwam een jongen binnen die een pose aannam alsof hij zo uit de clip van *Vogue* was komen vallen. Hij knipoogde naar Chantal, huppelde zowat naar het zittende groepje toe en boog zich met rechte benen voorover om Chantal op haar mond te kussen. Datzelfde ritueel herhaalde hij bij iedereen in de studio. Toen hij bij Melissa was aangekomen, stopte hij. 'Robin.'

'Melissa.'

'*Enchanté.*' Hij nam haar hand en kustte die. Daarna wierp hij een snelle blik in de spiegel, streek een lok op zijn plaats en knikte naar zichzelf.

'Blij dat je er bent, Rob,' zei Chantal. 'Maak het je gemakkelijk.'

Hij ging tussen Melissa en Ben in zitten. Melissa zag dat Tim daar even een wenkbrauw bij optrok.

Ze werden afgeleid door Eveline. 'Dus, Nathan de Wilde.' Haar wangen kleurden een beetje rood. 'Chan, hoe kan ik je ooit bedanken dat ik met je mag werken?'

'Je haat me snel genoeg,' lachte Chantal. 'Ik wil dat je wat nummers voor me schrijft en ik ben veeleisend.'

'Je mag me uitschelden voor alles wat los en vast zit en elk stukje notenbalk dat ik heb gevuld verbranden,' zei Eveline dromerig. 'Als dat de prijs is om een duet te mogen zingen met Nathan de Wilde...'

'Kom maar in de rij,' grijnsde Agnes.

'Achter mij graag,' zei Robin gepassioneerd.

Ze lachten, maar zodra Chantal haar plannen begon uit te leggen, was iedereen stil. Alle ogen waren op haar gericht.

'Ik wil iets scheppen dat iedereen steil achterover blaast. Sorry Ben en Tim, maar ik geef jullie er serieus van langs.'

'Had niet anders van je verwacht,' kreunde Ben.

Tim lachte. 'Je hebt een reputatie waar te maken, Chan. Ga vooral je gang. Zolang wij meespelen en ook slagen, zullen Ben en ik je je genialiteit wel vergeven. Bovendien worden we vast eerder opgemerkt in jouw stuk dan in de onze.'

'Spreek voor je eigen project,' zei Ben een tikje beledigd. De schittering in

zijn ogen zei echter dat hij het eens was met Tim. De jongens wisselden een intense blik, die in een dramales applaus zou opleveren, en Ben wierp Tim een luchtkusje toe.

Melissa haalde diep adem. Waar had ze 'ja' op gezegd? Kon ze dit wel?

'Voor alle duidelijkheid,' zei Chantal, 'Ik wil mezelf Carré-waardig bewijzen, zodat ik sterker sta wanneer mijn ouders me smeken terug te keren naar het mooie Vlaamse land. Niet dat Brugge een eigen gezelschap heeft, maar het Antwerps Ballet klinkt hen beter in de oren dan Joop van den Ende en Circustheater.'

'Stage Entertainment, bedoel je,' zei Robin. 'Van den Ende is geweest.'

'Dat weten zij nog niet,' zei Chantal, rollend met haar ogen.

'Het lijkt me een nobel streven, Carré-waardig,' zei Eveline. 'Wat is je idee?'

'Ik wil een show maken over de liefde.'

'En dat is zo enorm bijzonder omdat...' vroeg Agnes enigszins sceptisch.

'Over liefde in een bredere zin dan gewoon een happy end na een spannende jacht, of nadat alle tegenstand is overwonnen. Ik wil waarheid, romantiek en een diepere betekenis achter datgene wat iedereen wil en waar iedereen altijd maar over klaagt. De werktitel wordt *Stars*, omdat ik geïnspireerd ben door twee nummers die dat woord in de titel hebben.'

'Wil je ze in het stuk gebruiken?' vroeg Eveline.

'Nope. Al was het maar omdat ik vertalingen lelijk vind en de show toch echt in het Nederlands wil maken. Dat betekent dat we vooral origineel materiaal gaan gebruiken. Als het even kan, alleen maar zelfs. Eef, ik wil dat jij alle muziek voor dit theaterstuk componeert. Maar ik weet hoe zwaar het derde jaar is, dus ik zal je niet verder pushen dan wat je aankunt. Of nou ja, niet veel verder.'

'Ik was al om bij componeren,' zei Eveline.

'Bère,' zei Chantal stralend. 'De opzet is dat er vier stelletjes zijn. Ben en Tim vormen een paar.'

'Dat kan niet moeilijk zijn,' zei Ben en hij pakte Tim's hand. Ze lachten naar elkaar en Melissa zag de genegenheid tussen hen. Lief.

'Precies. Dus jullie zorgen er hoe dan ook voor nog minstens acht maanden samen te blijven,' zei Chantal. 'Ik wil Robin en Melissa samen hebben.'

Robin knipoogde naar Melissa en ze glimlachte terug met een buik vol vlinders.

Chantal ging door. 'En aangezien ik gezellig lesbisch ga doen met Agnes, blijven Eveline en Nathan over om saamkes een tortelduiventil te betrekken.'

'Ik kan niet wachten,' lachte Agnes.

Eveline gilte alleen, kort en hoog. Haar ogen straalden en Melissa wist zeker dat ze ter plekke naar dromenland zweefde, waar die Nathan haar opwachtte met een roos tussen zijn tanden of zo.

'Iedereen blij?' vroeg Chantal.

Melissa knikte en er viel geen enkel negatief woord. Eveline zweeg - ze had de vraag zo te merken niet eens gehoord.

'Goed dan, komaan!' Chantal pakte haar telefoon. 'Agenda's trekken. Nathan heeft wat vrije tijd, maar die is zeer beperkt, dus het lijkt me goed er meteen

zoveel mogelijk van in te pikken, voordat hij van gedachten verandert.'

'Dat kunnen we niet hebben,' mompelde Eveline.

Melissa opende haar agenda en keek naar de pagina's die langzaam maar zeker volstroonden. Het zou een uitdaging worden.

Uiteindelijk hoefde ze maar één kassadienst te verzetten. Dat viel mee.

Chantal stoomde door. 'Ik zei al dat ik het liefst alleen originele muziek wil gebruiken, maar ik wil ook snel van start met de repetities. Maak je geen zorgen, Eveline, je hoeft niet op stel en sprong iets in elkaar te draaien voor die tijd.'

Op dat moment begon er een muziekje te spelen vanuit Melissa's tas.

'Laat maar gaan. Als het belangrijk is dan bellen ze wel terug,' zei Melissa, die een paar tinten donkerder roze kleurde.

'Ik stel voor dat we beginnen met een paar bekendere nummers. Gewoon om een basis te leggen. Zie het maar als rol-onderzoek.'

Weer snerpde Melissa's beltoon door Chantal heen.

'Weet je zeker dat je niet opneemt?' vroeg Chantal.

'Het is niet belangrijk.' Melissa wist zeker dat het Rick was. Ze greep haar tas om de telefoon tot zwijgen te brengen. Waarom zat dat ding ergens onderin?

'Goed dan. Ben en Tim, ons heerlijke homostel, *I'll cover you* is jullie eerste opdracht.'

'Fluitje van een cent,' zei Ben en Tim knikte.

'Agnes, laten wij er ook eentje uit *Rent* nemen.'

'Je bedoelt zeker *Take me or leave me*, of niet?'

'Ik zei al dat het bekende nummers waren.'

'Deze is zowat versleten, zo bekend is hij,' zei Agnes. 'Maar dat maakt het wel makkelijker om mee te werken.'

'Ik dacht wel dat je het zo zou zien,' zei Chantal.

Melissa's telefoon begon voor de derde keer te jengelen.

'Iemand is belangrijk,' zei Robin zangerig.

'Neem nu maar op, keppe, je bent blijkbaar nodig,' zei Chantal.

'En zet hem in het vervolg even op stil,' adviseerde Eveline haar bits.

'Sorry, hoor,' zei Melissa. Hopelijk waren haar wangen minder rood dan ze vreesde. Er stond geen naam bij het nummer op haar scherm, maar dat was ook niet nodig. Ze had Rick uit haar contacten verwijderd nadat ze hun relatie had beëindigd, maar zijn nummer stond in haar geheugen gegrift.

Ze schoof het rode icoontje opzij en zette haar telefoon meteen op stil. 'We worden niet weer gestoord.' Ze probeerde het luchtig te zeggen, maar voelde zich enorm opgelaten. Hopelijk was dit de laatste keer dat Rick ergens tussen zou komen. Maar zodra ze het dacht, wist ze al dat het een vergeefse wens was. Het maakte niet uit hoe duidelijk, tactvol of bot ze hem vertelde uit haar leven te blijven, hij luisterde niet. Koppige Fries.

'Is dat oké?' vroeg Chantal. Verdorie, nu had ze gemist welk lied Eveline en Nathan kregen!

Eveline knikte. 'Heerlijk nummer.'

'Goed. Tot slot: Robin en Melissa. Ik wil dat jullie het liedje *Stars* uit *Big* gaan uitvoeren. Ooit van gehoord?'

'Ja,' riep Melissa verrast uit. Meteen gloeiden haar wangen weer.

'Dat is alvast een enthousiasteling,' zei Chantal lachend. 'Rob?'

'Geen flauw idee.'

'Jammer,' zei Chantal tegen hem. 'Jouw partij is het grootste. Dat is trouwens niet lelijk bedoeld, Melissa. Ik laat je even wennen voordat ik je voor de leeuwen werp.'

'Attent van je,' zei Melissa met een onzekere grijns.

'Vergis je niet. Leeuwen zijn hongeriger wanneer ze moeten wachten,' zei Chantal, nu met een plagerig lachje om haar lippen dat Melissa totaal niet geruststelde.

Er leek echter geen kwade intentie in Chantal te schuilen. Ze ging opgewekt verder. 'Iemand nog vragen?'

Ze bespraken zaken als kostuums, de planning, de verwachtingen vanuit school en die van Chantal zelf, die een heimelijk doel had: zorgen dat het stuk zo goed werd, dat het zou worden opgemerkt door producers. Of dat een impresariaat hun stuk zou wegzetten in het komende theaterseizoen. 'Maar dat is natuurlijk gewoon een mooie droom,' zei Chantal.

Het zou Melissa niets verbazen als ze het nog voor elkaar kreeg ook. Ze had een goed gevoel bij Chantal en haar visioenen. Wat was ze een bofkont dat ze hier deel van mocht uitmaken. Een vonkje van hoop ontsproot in haar hart. Was het mogelijk dat de realiteit niet was wat Rick en haar moeder haar continu hadden voorgespiegeld? Lag hier werkelijk een kans op geluk, zonder zich te hoeven voordoen als een ander, of haar ellebogen te gebruiken? De rest van de bijeenkomst, die maar een paar minuten duurde, zweefde Melissa op een wolk. Vlak boven de grond, maar toch.

'We zien elkaar in ieder geval de vijftiende,' zei Chantal. 'En in de lessen, op de gangen...'

'In de kantine,' zei Robin. Hij plaatste zijn voeten op de grond en duwde zich omhoog. Melissa had alleen breakdancers ooit zo zien opstaan. 'Wauw,' zei ze, maar Robin hoorde het niet, omdat hij weer uitgebreid in de spiegel keek.

Chantal pakte haar tas en schoof die van Melissa een stukje naar haar toe. 'En, wat denk je ervan?' vroeg ze zacht.

'Ik heb het gevoel dat ik in een soort hemel ben beland.'

'Dat klinkt goed,' zei Chantal. 'Houden zo.'

'Graag!'

Eveline en Agnes vertrokken en Tim wachtte vol ongeduld op Ben, die in een geanimeerd gesprek was verwickeld met Robin.

'Kom op, jongens. Naar huis,' zei Chantal. 'Ik moet afsluiten en jullie weten welke kant mijn humeur op gaat wanneer ik moet wachten.'

'Liefje, mijn haar!' riep Robin.

'Met zoveel wax blijft dat heus zitten,' zei Chantal. 'Ge bent en blijft een lekkertje.'

'Klopt,' zei Ben.

'Lekkâh,' zei Robin met een zwaar Haags accent. Hij greep zijn tas, zwaaide met een haast gejedelde 'Toedels' naar iedereen en verliet de studio.

Ben greep Tims hand en gaf hem een kus. 'Hij haalt het toch niet bij jou,' hoorde Melissa hem fluisteren. De achterdocht verdween uit Tims ogen. Ze vertrokken hand in hand en Melissa keek ze glimlachend na.

'Zijn ze niet schattig?' zei Chantal. 'Het heeft ze twee jaar gekost voor ze durfden toe te geven dat ze elkaar leuk vonden en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. En nog zijn ze doodsbang om elkaar te verliezen. Ik heb ze heel bewust gekozen omdat ze een inspiratiebron zijn voor mijn verhaal. En ze zijn allebei een *triple threat*. Je moet echt komen kijken naar de tentamens.'

'Zal ik doen.'

'Dat dacht ik wel,' grijnsde Chantal. 'Heb je plannen voor vanavond?'

'Ik wilde gewoon naar huis gaan,' zei Melissa.

'Zullen we ergens eten?' stelde Chantal voor. 'Verderop zit een Indisch tentje, daar hebben ze de allerbeste curry die je ooit hebt geproefd.'

'Het spijt me, maar...' Melissa wreef met een gepijnigd gezicht haar vingers langs elkaar.

Chantal gooide het meteen over een andere boeg. 'Oké, dan kun je met mij mee. We rijden even langs de supermarkt en dan gebruiken we mijn keuken gewoon waarvoor hij bedoeld is. O! We maken zelf curry!' Ze deed de deur op slot en gooide de sleutel in haar tas.

'Klinkt prima.'

Chantal haakte haar arm door die van Melissa en ze liepen naar het trappenhuis. Hun stappen klonken hol in de lege gang en nu de meeste lichten uit waren, werd het er een tikje onheilspellend. De afgebladderde verf op de muren en het feit dat de school bestond uit meerdere gebouwen die met elkaar waren verbonden, werkten het griezelige effect in de hand.

Chantal leek daar volkomen ongevoelig voor. 'Uiteraard wil ik alles weten wat er te weten is over Melissa Jansen,' verklaarde ze. 'Je realiseert je dat je nu hét onderwerp van de dag bent, toch? Het voelt alsof je mijn ontdekking bent.'

'Zo interessant ben ik niet. Maar ik voelde me in ieder geval erg welkom in de groep.'

'Dat ben je ook zeker, keppe. O, nu we toch eerlijk zijn, moet ik bekennen dat mijn naam Aagje had moeten zijn, zo nieuwsgierig ben ik. Dus... Wie zat jou zo te stalken daarnet?'

'Niemand van belang.'

'De manier waarop je dat zegt, vertelt me al dat er een heel verhaal achter zit.'

De laaghangende zon begroette hen toen ze Delft instapten, waar een klein legertje studenten tegelijkertijd op de fiets leek te zijn gesprongen. Ook Melissa zette koers naar de fietsenstalling, maar Chantal trok haar de andere kant op. 'Mijn auto staat hier, keppe. Ik zet je vanavond wel af. Is het ver naar je kamer?'

'Valt wel mee.' Waarom durfde ze niet te vertellen dat ze zowat in Rijswijk woonde? Daar was toch niets mis mee?

'Mooi,' zei Chantal. 'Vertel, die jongen.'

'Hij heet Rick. We hadden verkering op de middelbare.'

'Hadden?' Chantals auto bleefte. 'Of hebben?' Ze gebaarde Melissa in te stappen.

'Ik heb het begin vorig jaar uitgemaakt,' zei Melissa. 'Maar nu...'

'Och jee, de achtergebleven man met het bloedende hart?'

'Zoiets, ja. Hij... Het is een ingewikkeld verhaal.'

Chantal knikte begrijpend. 'Tja, wat kan ik zeggen. Het leven is soms een prachtige rozentuin waar eenhoorns doorheen huppelen, en soms is het een regelrechte horrorshow.'

'Of een horrorshow die zich voordoet als een eenhoorn,' mompelde Melissa.

Hallo lieve lezer,

Tot zover het eerste hoofdstuk van Verblind. Hopelijk smaakte het naar meer!

Wil je de rest van het boek lezen? Je kunt het aanschaffen bij je (online)boekhandel en via www.mariekefrankema.nl en www.nimisa.nl. Het is verkrijgbaar als paperback en als e-book.

Ook erg gaaf is het Marlistories-abonnement van Verblind, waar je naast het boek ook allerlei digitale goodies krijgt, die horen bij het boek. Denk daarbij aan het luisterboek, achtergrondfilmpjes, muziek, afbeeldingen en zelfs spelletjes en recepten. Het abonnement kun je regelen via www.marlistories.nl, waar je ook meer leest over wat dat nu inhoudt.

Hopelijk tot snel!

XOXO Mary K.